

เส้นทางที่(ใครๆ)ไม่ฝัน

เขียนที่เจนีวา

หกนาฬิกาสามสิบนาทีตามเวลาท้องถิ่นของนครเจนีวา อากาศเช้านี้ค่อนข้างเย็น ผมเดินลากกระเป๋าใบใหม่ออกจากโรงแรม City Hostel ไปตามถนนโลซาน ซึ่งเป็นถนนสายหลักของเมืองนี้ การเดินทางของผู้คนได้เริ่มขึ้นตามปกติของวิถีชีวิตผู้คนในแต่ละวัน เสื้อเชิ้ตสีโอรส กางเกงสีน้ำตาลเข้มตัวเก่งพร้อมไทด์สีน้ำตาลแดง ได้ถูกจัดเตรียมไว้เมื่อคืนก่อนนอนเพื่อใส่ในเช้านี้ ในขณะที่เดินไปตามเส้นทางดังกล่าว ผมก็นึกชมอยู่ในใจได้ว่าเมืองนี้มีระเบียบเรียบร้อยดี มีการจัดการจราจรอย่างเป็นระบบ มีสัญญาณไฟจราจรสำหรับคนเดินเท้าด้วย ซึ่งบ้านเราไม่มี เวลาผ่านไปประมาณห้านาที ผมเดินมาถึงไฟแดงหน้าสถานีรถไฟ ผมหยุดรอสัญญาณไฟจราจรเพื่อเลี้ยวซ้ายไปโรงแรม เรสซิเด้น มองบลอง ที่คุณหมอบริษัทชัชชัชพักอยู่ เพื่อไปทำหน้าที่กึ่งประจำทีม ในการจัดเตรียมอาหารกลางวัน

หัวมุมตึกบริเวณไฟแดงมีชายผิวสียืนอยู่ประมาณสามหรือสี่คน จำไม่ได้ ไม่ได้สนใจเพราะผมรีบเพื่อจะไปให้ถึงที่หมายโดยเร็ว ขณะที่กำลังสาวเท้าอย่างรวดเร็วแบบไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้างเท่าใดนัก กลับรู้สึกเหมือนมีคนเดินตามมาข้างหลัง ผมเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นกว่าเดิม เพื่อเป็นการรักษาวินัยจราจรของเมืองนี้ ผมได้หยุดรอสัญญาณไฟคนข้ามถนนที่อยู่ข้างหน้า ขณะนั้นชายผิวสีคนหนึ่งอายุประมาณ 20 ปี รูปร่างผอม สูงประมาณ 170 เซนติเมตร ใส่กางเกงยีนส์ สวมเสื้อยืดแบบมี hood คลุมหัวเดินมาหยุดอยู่ตรงข้างขวาของผม เขาคงสังเกตเห็นอะไรบางอย่างในตัวผมแล้ว โดยที่ผมไม่รู้

พอสัญญาณไฟข้างหน้าเขียวขึ้น ผมรีบสาวเท้าออกอย่างรวดเร็ว แต่ด้วยช่วงก้าวที่สั้นกว่า ชายผิวสีดังกล่าวได้เดินขึ้นมาตีคู่ทางขวาของผม แล้วกล่าวคำทักทาย “Good morning” ผมรับคำทักทาย แล้วรีบเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นกว่าเดิม แต่ดูเหมือนชายคนนี้ยังไม่ยอมลดละความพยายาม เขารีบเดินตามพร้อมประโยคที่สองก็ออกมา “Where are you from” คำตอบของผมทำให้ชายคนดังกล่าวได้โอกาส เขาพูดชมประเทศไทยดีหลายอย่างซึ่งผมไม่ได้ใส่ใจคำพูดของเขาเท่าไรหรอกแต่ก็ฟังเป็นมารยาทเท่านั้น เพราะจะรีบเดินให้ถึงเป้าหมายเร็วๆ

ทางข้างหน้ามีการซ่อมถนนเพื่อวางท่ออะไรซักอย่างให้ขนานไปตามทางเดิน เส้นทางถูกทำให้แคบลงด้วยโครงเหล็ก แบบนั่งร้านซึ่งผมต้องเดินผ่านจุดนี้เป็นระยะทางประมาณ 10 เมตร ทันใดนั้นเอง ชายผิวสีคนดังกล่าวได้ยื่นมือขวามาเพื่อขอสัมผัสมือด้วย ผมได้ยื่นมือไปสัมผัสโดยไม่ได้คิดอะไร แบบเป็นมิตรเพราะเห็นเขาเดินคุยมาด้วย ทางแคบทำให้ชายคนดังกล่าวเดินเบียดเข้ามาประชิดตัวผม ขณะที่ผมไม่ได้ทันระวังตัวเสียวิวัฒนาการที่นั่นมือซ้ายของเขาทำงานอย่างรวดเร็วภารกิจของเขาจบลงโดยเหยื่ออย่างผมไม่รู้ตัวเลย อีกสองนาที่ต่อมาผมเดินมาถึงที่หมาย มือขวาล้วงลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกงเพื่อที่จะหยิบการ์ดผ่านประตู แต่... ความว่างเปล่าของกระเป๋า ทำให้รู้สึกซาไปทั้งตัว กระเป๋าสตางค์เรา...

หลังจากที่แน่ใจว่ากระเป๋าสตางค์ถูกล้วงไปแล้วนั้น ก็ได้ส่งข่าวให้พี่ๆ ในทีมงานทราบ พร้อมโทรอายัดบัตรเครดิตที่เมืองไทยทันที พี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ ที่ร่วมเดินทางไปประชุม World Health Assembly ที่เจนีวาในครั้งนี้ ได้ให้กำลังใจเป็นอย่างดี ช่วยกันลงขันคนละเล็กคนละน้อย เพื่อเป็นทุนให้ผมอยู่ต่อได้ ส่วนเอกสารอื่นๆ มีใบขับขี บัตรประชาชนเดียวกับไปว่ากันใหม่ที่เมืองไทย ต้องขอขอบคุณความมีน้ำใจของทุกๆ คนที่ได้เอื้อเฟื้อต่อผมในครั้งนี้

หลังจากที่ได้จัดการเรื่องทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ก็อดใจหายไม่ได้เหมือนกันที่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น แต่ก็ไม่ได้อาลัยอาวรณ์มากนัก ผมกลับได้แง่คิดในมุมกลับกันว่า ตั้งแต่เราไปที่นี้เห็นแต่คนผิวขาวทำงาน ไม่ว่าจะเป็นคนเก็บขยะ คนล้างถนน คนขับรถกวาดถนน หรือแม้แต่คนกวาดถนน(ที่ไม่ค่อยมี) ซึ่งไม่เห็นคนผิวสีมีอาชีพใดๆ เลย และที่สำคัญตอนกลางวันก็จะไม่ค่อยเห็นคนพวกนี้ แต่พอกลางคืนจะออกมาเดินตามมุมตึกเป็นกลุ่มๆ เดินแฟนฟล่านเต็มตามถนนเต็มไปหมด ซึ่งมีคำถามในใจว่าคนพวกนี้อยู่ที่ไหนกัน ประกอบอาชีพอะไร เป็นไปได้หรือไม่ว่า พวกเขาเดินทางย้ายเมืองตลอดเวลา ออกไปตอนกลางวัน กลับเข้ามาตอนกลางคืน เพราะการเดินทางสะดวกมาก หรือคนพวกนี้ประกอบอาชีพหลักคือ “ล้วงกระเป๋า”

.....

โดย อธิธิพร วันดี

21 พฤษภาคม 2554